

ЧЕТВЪРТЯТА НЕДЕЛА ОТЪ ПОСТЫТЫ.

Оучителю! приведоухъ сына моего къ тебѣ, и мѡща дѡуха нѣма, И идѣже, колиждо йметъ егѡ, разбиваетъ егѡ, и пѣни тешитъ, и скрежетъ звѣи своими, и ѡцѣпѣнѣваетъ.

(Марка гл. 9, ст. 17 и 18.)

ЗА МЖАТА.

Не е възможно да не падне най послѣ въ погыбелныя трапъ она, който ходи изъ лошия пѣтъ. Защото краатъ на лжавыты предпріатіа е злоключеніето. И наистина слѣдъ бѣдственното прекарваніе на живота послѣдѡва най-злополѡчныя превратъ: (сирѣчь) лошъ ли е животътъ, лоша бива и смъртъ-та. Погледнѣте на превезѡмното ѡпорство на непокорливѡ сынъ, жестокосърдіето на неблагодарниа сынъ, то естъ, на нечестивѡ онзи Авессалома, който възвѡденъ отъ природното тѣсславіе на горделивѡ дѡухъ, и отъ дрѡгы всепагѡбены сѡвѣты прельстенъ: залава сѡ за оржжіето, иска престола, и живота на прекроткіа Давіда, баща си и цара. Нъ погледнѣте още и най-жалостниа край на такъвата смѣлоость, противодостойниа на такъвото безбожіе! Тамо, гдѣто припалъ отгорѣ на едно мѡле сѡ необѡзданъ гнѣвъ, и дышалъ всѣкѡде ѡвійство противъ баща си отстѡпникътъ томъ сынъ, проминѡва безъ вниманіе край нѣкое си дѡрво, на което въ клоныты сѡ сплита косата на главата мѡ, и остава ѡвиснѡла на въздѡуха окажнѡнатъ. На и въ самѡа онзи часъ, и на сѡщото мѣсто пристигнѡла Іоавъ вѣрнѡатъ Давідокъ военачалникъ, който, като зелъ три копѡа, заболъ гы и тритѣ въ сѡрдцето мѡ. И кой бы поѡтѣрѡвалъ това? въ тройната смъртъ на най-страшната рана за по-голѡма мж-